

Lennert-Móger Tímea

Trianon-triatlon

Dér alól föltámad-e az idő. Az erő, a jövő. Tavaszleső. Ahogy az állatok nem felejtik el a valakihez tartozást, úgy az emberek sem feledkezhetnek meg róla. Hogy nem szerettek mást. Hogy szerettek mást. Szeretet(t)re ébredsz. A múltad, a tested, a lelked, cselekedeteid iránt. A múltad, a tested, a lelked egy vasárnap délután. Amikor csend-rend van körülötted. Megoldást keresel. Elesel. Ellesel igazságot. Magad vagy. Minden veled egy. Akik körülötted élnek, puhányok vagy trehányak. Az ember színtelen. Az élet álnok. Mindenki iránt.

Triatlon-vágy. Mikor jutunk, hajtunk túl ezen. A visszajáró, hal(l)ott múlt(at) temet. Adjuk át nekik. A gondolatot. A cselekedetet. Hogy milyen az, magyar vagyok. Adjuk át nekik a gondolatot. Mit kezdenek vele. Ők nem magyarok. Magad(nak), egymásnak van a tudatod. Ha városba megyek, ha világgá megyek. Azt gondolom, jobb. De nem tudom megszüntetni. A torkomat fojtogató gondolatot. Kisebbségi vagyok. Szórvány vagyok. Szórvány magyarok agyara többet (m)ér nekik. De kik. Mindent és mindenkit eltemettünk mára, mi marad utána. Utánunk. Nem úszik Noé bárkája. Kevés a „minden hiába”. Minden hibába bele lehet kötni. Minden hiába, bele lehet köpni. Napok óta csak olyan autókat látok, amelyekben a férfi vezet, a nő ül. A férfi vezet. A nő hűl. Az ember embertelen. Közös ellen-elem. Ahhoz kötődünk, akitől (f)élünk. Megmaradni. Nem tudod, mi. Amíg nem veszik el az életed. Közösségileg az élet egy. És más és (m)ás. Emberfogyasztás. Az vagy, akinek megszületettél. Magyar és zavart. Nincsen víz. Ég a part.

Trianon-triatlon. Többéltű hal. S(i)rbatétel. Mindenki azt reméli, hogy túléli. Hogy túléltetik. (H)ős és költő is. Hogy őt majd megértik. Életünkéből az élet. Kiúszott. Kifutott. Kihajtottuk. Jut és marad is. Áll és halad is. Az idő elemében. Dolgos és tétlen. Az

időzítés határozza meg erejét. Bennünk, velünk és ellenünk. A korszellem sportol, hajszol és harcol. Add (meg) magad, ne add meg magad. Más hazában, egy hazátlan. A nemzet erejével. (Mi) ér fel. Vajon dér alól föltámad-e az idő. Az erő, a jövő. Tavaszleső. Ahogy az állatok nem felejtik el a valakihez tartozást, úgy az emberek sem feledkezhetnek meg róla. Hogy nem szerettek mást. Hogy szerettek mást. Szeretet(t)re ébredsz. A múltad, a tested, a lelked, cselekedeteid iránt. Egy lépés önmagaddal. Úgy változtatsz irányt, hogy nem változtatsz irányt. Lelakott tájak. Beléd költöző irányok szabnak, adnak teret. Nem olyan rossz, ha megértítenek, ha eltérítenek. Túléled.

Túlélteted. „A sírbatétel nemcsak a test temetése...” A lélek kiúszik, nekiszalad, behajjt. Egy a nemzet, egy a harc. Arccal a földnek. Emlékezet. Nem biztos, hogy rád emlékeznek majd. Kezek emelik a korsót. Kezek emelik a koporsót. Nem vagy fiatal, nem vagy öreg. Elég idős, elég erős. Hogy elföldeljenek. Megsiratnak magyar szemek. Ha városba megyek, ha világgá megyek. Azt gondolom, jobb. De nem tudom megszüntetni. A torkomat fojtogató gondolatot. Kisebbségi vagyok. Szórvány vagyok. Szórványmagyarok agyara többet (m)ér nekik. De kik. Mindent és mindenkit eltemettünk mára, mi marad utána. Utánunk. A vízözön. Adjuk át nekik. A gondolatot. A cselekedetet. Hogy milyen az, magyar vagyok. Adjuk át nekik a gondolatot. Adjuk át nekik.